

הרצאה 226 : גישה לעצמי – סליחה עצמית ללא מתן גיבוי לעצמי הנמוך

ברכות, ידידי האהובים ביותר. ברכות לכל אחד ואחת המתכנסים כאן. מי ייתן ותיעטפו בכוח האהבה והברכות שניתנות כאן.

בהרצאה של הערב אני רוצה לחקור צדדים ספציפיים של התייב, שבצורה זו או אחרת הוא נתיב נצחי לכל בני אנוש, לכל הבריאה. אני רוצה לדון כיצד התהליך של התייב יכול להתרחב בשלב ההתפתחותי שבו אתם נמצאים כעת, ידידי. אתם עשויים למצוא, בשלב ספציפי זה, מכשולים שעליכם להבין טוב יותר ברמה עמוקה יותר של הווייתכם, כדי שתוכלו להסירם ולאפשר את התהליך הנע תמיד שבו אתם יותר ויותר נוטלים חלק. אתם יוזמים תהליך זה מחדש בכל צעד – אך עדיין גם נעשים חלק ממנו וצועדים בעקבותיו מפני שהוא גדול יותר מאשר "האתם" שחייבים ליזום אותו.

ואכן אתם עושים זאת במידה הולכת וגוברת. אתם גדלים ומשתנים ומגלים את הפלאים של העולם הפנימי שלכם. אבל יסייע גם להיות יותר מודעים למה שאתם עושים ומה הם המקצבים הפנימיים. זו תנועה קבועה של יוזמה ושל השתתפות בתהליך – ועל כן היא מייצבת באופן לא ישיר את התהליך שמתגלה ואתם תופסים ברגעים נדירים של התלהבות. מרבת הזמן אתם עדיין לא מודעים להיותכם חלק מהתהליך שהפעלתם על ידי ההתחייבות שלכם להיות בָּאמת, לשאוף לגדול ולהשתנות.

זהו כמובן, הינו ההיבט הבסיסי של ייזום התהליך: ההתחייבות הכללית להיות בָּאמת ולשנות את השלילי וההרסני. אבל אז ישנם היבטים מסוימים שדורשים הבנה עמוקה יותר מפני שהנפש האנושית היא מבולבלת באופן קיצוני לגבי נושאים מסוימים שהולכים לאיבוד בדואליות של חיים אנושיים. בהרצאה הערב אני רוצה לדון בהיבט אחד כזה. לפני שאעשה כן, אני זקוק לבצע את מה שנראה כסטייה מהנושא. אך אין זו באמת סטייה: אתם תראו יותר מאוחר את הקשר.

אחד הפחדים הבסיסיים הגדולים שלכם הוא הפחד ממוות. המקור לפחד ממוות נמצא בבלבול של חשיבה ותפיסה דואלית. הפחד עצמו מוביל לבלבול נוסף. ניתן לשכך את הפחד ממוות על ידי הימנעות מחשיבה עליו, אך עדיין הוא אורב בנפש עד שהאישיות מתמזגת עם המציאות האלוהית. הפחד תקף גם כאשר משיגים הבנה אינטלקטואלית וחווים לפרקים חוויה פנימית כתוצאה מגדילה וחיבור לגרעין האלוהי. על אף שלפעמים קיימת ידיעה עמוקה לגבי המשך החיים, התפשטות ידיעה זו הינה תהליך איטי. הנפש והאישיות חייבים להתמלא באמת, ללא כל תנודה fluctuation, ללא כל פיתוי לתפיסה ולחוויה שגויה של העולם. בכדי להיות מודעים באופן עמוק לטבע הנצחי של החיים נדרש תהליך איטי, האפשרי בעמדות רבות אחרות שלכאורה אין להן דבר עם השאלה הגדולה הזו (של נצחיות החיים). הכרה זו יכולה לבוא רק לאחר התגברות על מכשולים רבים ואחרי שהתייצבתם בפני הפחד הבסיסי ברמות אחרות, ולא משנה מה שאתם מאמינים בשלכם. פחד זה יכול להופיע בצורות שונות, אך לא משנה מה הן, אני רוצה לפנות אליכם, קודם כל, ברמה של הפחד ממוות, המודע או הלא מודע.

החיים אינם יכולים להיות לא-חיים non-life, מפני שזה הטבע המהותי intrinsic של החיים להיות בעלי חיות. ברמה שטחית יותר זה יכול להישמע כהצהרה מיותרת, אבל אם תקשיבו באופן עמוק לעצמכם ותחשבו על המשפט הזה, תתפסו שיש לזה משמעות עמוקה יותר. כי אתם לוקחים כמובן מאליו ללא חשיבה שהחיים יכולים להיות לפתע לא-חיים, שהטבע הפנימי שלהם משתנה בפתאומיות למצב הפוך. אם תהרהרו בזה באופן אמיתי, תהיו חייבים להיווכח שזו שטות גמורה. החיים יכולים להיות רק חיים. כל דבר שנוצר, כל דבר שקיים, יכול רק להיות מה שהוא. הוא לא

יכול להיות מה שאינו, אפילו אם ברמה שטחית של הופעתו הוא נראה אחר. רק במצב הדואלי אתם חיים עם שני הפכים בנפשכם. אבל המצב הדואלי הזה הינו כמובן רק מצב מאוד מוגבל בהשוואה לכל הבריאה. אפילו כשאתם נמצאים בתחום זה של התודעה, כאשר אתם עובדים באופן אמיתי בנתיב, במהרה תגלו שכל ההפכים הינם אשליות והינם צדדים שונים של אותו אחד. אתם עצמכם כבר הצלחתם בתחומים רבים של החיים הפנימיים שלכם לאחד הפכים כאלה כך שהסתירות יושבו ואינן קיימות יותר. דבר זה ישם לגבי כל ההפכים ברמה של המציאות שלכם. כך שאם יש אחדות oneness לגבי החיים, יכולים להיות רק חיים. לכן המוות חייב להיות אשליה.

ברמה של התודעה שלכם אתם מרוכזים באופן מוחלט או כמעט מוחלט ברמה של ההגשמה, ולא ברמה של המקור או ברמה של הסיבה. החיים קורנים החוצה. הם שולחים את הקרינה שלהם, את זרמי האנרגיה שלהם, את הקרניים שלהם. אבל קרניים אלה הן רק "שליחים" חיצוניים המביאים בהדרגה את כוח החיים. לפני זמן מה דיברתי על התהליך של בריאה בהקשר אחר. התנועה הספיראלית של גדילה זקוקה לחזרה וזקוקה לקשר את החזרות האלה עם הקשרים ותכנים אחרים. הסברתי בעבר שהחיים – שהינם אלוהות, מפני שהחיים והאלוהות הם אחד – מחלחלים באופן הדרגתי בחלל וממלאים אותו. בקו הגבול שבו החיים פוגשים את החלל, אנרגיה ותודעה – שהם ההיבטים העיקריים של החיים, כשהם מבוטאים בשפה האנושית – קופאים ומתקשים לכדי חומר. רמה זו מכונה גם בשם רמה של הגשמה, ואין לבלבל עם החיים האמיתיים, המקור. חומר או הגשמה הינו חי וער enliven and animated על ידי החיים עד אשר, בתהליך האבולוציה, הוא משתנה ושוב משנה עצמו מספיק בכדי להיות באופן מוחלט אחד עם החיים. אבל כל עוד הוא נמצא "בגבול החיצוני" הוא ער זמנית על ידי ניצוץ החיים שבטבעו חוזר וחוזר.

אני מסכם: קרני החיים מעוררות את החומר שנמצא בבריאה של המפגש בין החיים והחלל. החלל חייב להתמלא בחיים באופן מוחלט: זהו היעוד הבלתי משתנה של האבולוציה. כל דבר שהינו חי נעשה ער על ידי התודעה האלוהית הנצחית. והתודעה נעה קדימה באופן נצחי ומשנה את ההגשמה שלה על המוני צורותיה.

כעת כיצד זה ישם לגביכם, ידידיי? כמו תמיד, אני רוצה להשתמש באמת מטפיזית עמוקה לא רק בכדי לעיין במחשבות פילוסופיות, אלא גם ליישם אותן באופן ספציפי למצב האנושי שלכם ולנתיב שלכם. אין אמת גדולה יותר, אין עובדה אוניברסאלית של בריאה, אין אירוע של מקרוקוסמוס שאינם יכולים גם להיות מיושמים מידית להתפתחות האישית שלכם, לגדילה שלכם, לעימות העצמי שלכם, למיקרוקוסמוס המידי שלכם. אם תשתמשו באמיתות גדולות ללא קישורן לעבודה שלכם בנתיב, בכך תשתמשו ברוחניות כבריחה מהעצמי, בריחה מהטיהור האישי שלכם, כישלון של הגשמת המשימה של ההתגלמות שלכם.

אתם שואפים לרמה של ההגשמה ואתם מבלבלים את ההגשמה הקיימת בחיים הנצחיים עם החיים הנצחיים עצמם. רק לאחר שתשיגו מימושים גבוהים יותר של תודעה, המיקוד הזה יתחלף – תחילה אולי כמעט לא בכוונה. זה נראה רק כתוצר לוואי של עבודת הטיהור. החיים יכולים לסגת באופן זמני מהחומר שהם יצרו ואז לאפשר לחומר להתמוסס בתוך החומר המקורי. ואז הם ייצרו צורה חדשה חיה. התהליך של האבולוציה הינו תהליך שינוי מתמיד.

תודעה אנושית זקוקה לפתוח את המינד ולחקור את האמיתות שאני מציג בפניכם. מפני שהפחד שלכם נובע מכך שאתם מזדהים עם ההגשמה שמקבלת חיים מהמקור. **אתם המקור.** אפילו האישיות הנוכחית שלכם, החשיבה והרגש, ההווה והחוויה, היכולת לשאוף ולהחליט – כל זה

הינו המקור. **העדר חיים (non-life) אינו יכול לעשות שום דבר מכל אלה.** אפילו אם חלק גדול מהאישיות המגשימה שלכם משנה עצמה, משתנה ומתרחבת, כל שאתם יודעים ומרגישים עצמכם הינו המקור ולא ההגשמה. פה שוכן הבלבול שיוצר פחד של "לא להתקיים".

עליכם ללמוד שכל דבר שהוא אתם כעת, אפילו בחוסר המושלמות שלו, הינו החיים הנצחיים והקיימים תמיד ולעולם אינם יכולים לא להתקיים. בתוך ההגשמה המוגבלת הנוכחית שלכם נמצאים מספר בלתי מוגבל של אפשרויות של הרחבת התודעה שלכם, של חוויה, של יכולת בריאה לעצב חיים ושל צורות חיים, של התחושה של מי שאתם באמת. ואתם מאמינים, ידידיי, שבאיזה שהוא מקום, איך שהוא, בחלק שלכם, שכאשר אתם עוזבים את החיים מהחומר שיצרתם על ידי מפגש החיים עם העדר חיים, אז אתם מפסיקים להתקיים. ועדיין כל אשר אתם יודעים ומודעים לו בעצמכם חייב להמשיך להתקיים ולא יכול לא להיות, אפילו באישיות המוגבלת כפי שאתם מכירים בעצמכם כעת. זה נמצא בהווה, בנוסף לכל הפוטנציאלים שלו, שגם הם קיימים בהווה. כל הפוטנציאלים האלה מעוררים חומר, המודעות מתרחבת ואז אתם יודעים את האמת לגבי הרציפות הבלתי מוגבלת שלכם. אז החומר מתאחד עם המקור.

על מנת לבצע את הקפיצה במינד, על מנת לפתוח את התפיסה שלכם לרעיונות שהבאתי פה, עלינו להתגבר על מכשולים ספציפיים, כפי שאמרתי קודם. ישנם מכשולים רבים ואתם עובדים עם כולם, בצורה זו או אחרת. הפחד ממוות קשור באחד מהמכשולים החשובים ביותר, שהינו הגישה לעצמי בנתיב המפרך של טיהור עצמי. אני רוצה לדון בזה כעת בפרוטרוט, מפני שיש צורך גדול בכך. הנושא הינו הבלבול שלכם בקבלה של העצמי על היבטי העצמי הנמוך, התייצבות בפני השליליות באופן כנה, ועדיין ראיית תוצאות ההרסנות והנוק כפי שהן.

אתם מבלבלים קבלה עצמית וסליחה עצמית עם מחילה ומחיקת השליליות של העצמי הנמוך. ובאותה מידה אתם מבלבלים אשמה הרסנית ושנאה עצמית עם הודאה כנה לגבי מה שבאמת שגוי וחייב שינוי. הבלבול הספציפי הדואלי הזה הוא כמובן חשוב במיוחד. אין זה קשה לראות כיצד הוא יכול להוות מכשול עצום בנתיב שלכם, מפני שכל אחת מהאלטרנטיבות מונעת בעדכם מלגדול ולהתרחב ולהיות אחד עם אלוהים. **יש לקבל באופן מלא את ההיבטים השליליים,** לסלוח ולראותם בהקשר של האישיות כולה, **אבל לעולם אין למחול עליהם.** דברים אלה נאמרו פעמים רבות בעבר, אך עדיין הם מהווים מכשולים לרבים מכם. שוב ושוב אתם כושלים בדואליות המסוימת הזו.

לפחד ממוות ולפחד מהעדר חיים יש נגיעה רבה לעניין זה, כביכול בשתי דרכים מנוגדות. אם הפחד ממוות אורב בליבותיכם במודע או לא במודע, קשה ביותר לסלוח לעצמכם, מפני שאחת הענישות הגרועות ביותר הינה איום ההכחדה. היעדר סליחה עצמית ממקדת את האיום הזה. היא מאיצה אותו.

פחד ממוות יוצר גם פחד מתנועה. וזה כמובן מנוגד לחלוטין למציאות. מפני שהחיים הינם נעים באופן נצחי, ובמקום שיש הפסקת חיים, התנועה נעצרת. אבל מהעמדה ההפוכה בתוך רמת ההגשמה, שבה הזמן החולף מהווה חלק אינטגרלי, נראה שהחיים הם תנועה קבועה כלפי מוות. לכן שינוי הוא תנועה שנראית כמאיצה את תהליך המיתה. הישארות ללא תנועה תומכת באשליה של זמן שעוצר מלכת ומקים את הסטטוס קוו. זו אחת הסיבות הפנימיות המהותיות להתנגדות וחוסר אמון בשינוי ובגדילה. האשליה הינה כה פרימיטיבית שהיא למעשה אמונה טפלה, אבל ברמות אלה של חשיבה והיגיון חצי מודעים, אין זה מפתיע. מצאתם תפיסות שגויות אבסורדיות במהלך הנתיב בהן אתם אווזים ותומכים בעוז ברמה זו של הווייתכם, והן שולטות על חייכם ברמה שהשכל המודע והבוגר שלכם תחילה אינו מסוגל ולא רוצה לתפוס.

אין כמעט צורך להדגיש כאן שהישארות בעמדת קיפאון מזמינה את הפסקת הרמה המגשימה. היא רק יכולה להאיץ את הרצון של התודעה המעוררת לסגת מהגשמה זו ולהתחיל מחדש. כאשר אתם נחויים בדעתכם ומחויבים לשינוי ומוציאים את הפוטנציאל האלוהי, הדואליות תגיע לאיחוד שבו תוכלו להיות נדיבים עם עצמכם, ובו (באיחוד) **תוכלו להיות בעלי חמלה כלפי עצמכם**, ובו תוכלו להתייבב בפני העצמי הנמוך שלכם בדיוק מפני שיש בכם אהבה וחמלה בסיסיים כלפי כל ההוויה, כולל זו שלכם. אתם יכולים להתייבב בפני העצמי הנמוך מתוך נדיבות – ללא טיוח, ללא הסברים או הצדקה, ללא הטלת אשמה על אחרים, ועדיין ללא עקבות של שנאה עצמית. עמדה זו נעשית אפשרית לאישיות אם ניתן לתפוס אותה כאפשרות, אפילו כנחיצות. ואז היא תהיה מטרה של שאיפה. אתם צריכים להפעיל זאת במודע על ידי בדיקה קבועה של חוסר האיזון בשני כיוונים אלה ושינוי שלהם.

רק בדרגה שבה אתם מפעילים התחייבות מוחלטת לנוע ולהשתנות, אתם יכולים לבטוח שהאדם שאתם מכירים וחויים כעצמכם חייב להמשיך להתקיים. לא משנה עד כמה אתם משנים את ההגשמה שלכם כך שתפעל בהתאם לפוטנציאל האלוהי שלכם, עדיין אתם נשארים אתם באופן מוחלט, מפני שאתם אלוהים. אתם נעשים יותר ויותר אתם ככל שאתם מניעים את השינוי כלפי יותר מהפוטנציאל שלכם.

מאוד חשוב שתבינו זאת, ידידיי. כל מה שקיים, חי ונושם, אפילו בצורתו הקטנה ביותר, הינו הגשמה של אלוהים ולכן נצחי באופן מהותי. אבן הנגף להכרה בעובדה זו היא מאוד שכיחה. על אף שדיברתי על זה פעמים רבות בהקשרים אחרים, אבן הנגף הזו בשום אופן לא חוסלה. אתם עדיין נכשלים בשנאה עצמית בתוכם. פעמים רבות אתם עדיין נכשלים בהגנה כנגד שנאה עצמית שאתם מכירים בה וחשים את הכאב, מפני שבסתר אתם מאמינים בהצדקה של השנאה העצמית, שגורמת לכך שהכאב הוא בלתי ניתן לנשיאה. הפחד מחוסר הסליחה שלכם מצד אחד, ומה שנראה הפוך לו, הפינוק העצמי והכחשת העצמי הנמוך מצד שני, קיים תמיד באופן סימולטאני. הם הביטויים של בלבול ספציפי זה ואבן נגף. הם עיוות ההיפוך של איחוד של כבוד עצמי ויושר עצמי מוחלט.

כך שמה שאתם צריכים זה שוב ושוב לפנות מקום לנוכחות של האלוהות שלכם, שיכולה בתורה לאפשר לכם להתייבב בפני מה שקיים בכם. היווכחו **שהעצמי הנמוך אינו אלא יצירה שהגיעה דרך מפגש של חיים עם העדר חיים**. כאשר חיים פוגשים בהעדר חיים, אנרגיה שבוראת חומר ותודעה מתפצלים לשבבים. אמת ומציאות נעשים היבטים מוגבלים. כל הדואליות שלכם הינה כזו – היבט מוגבל. אתם יצרתם מוצר מלאכותי, שבבי מחשבה מלאכותיים שמבלבלים את שכלכם. גם הם יצירות כמו שהחומר הינו יצירה של מפגש בין חיים וחלל – ההעדר חיים. החיים לבסוף מחלחלים ודוחקים עצמם לתוך העדר חיים ומעוררים אותם לחיות, על אף שבתהליך זה – שוב ושוב, בריקוד רתמי מתמשך – הם מסיגים עצמם במרווחים מהגשמת החיים. (הסבר: החיים - הנשמה, מגשימה עצמה לא באופן רצוף אלא בגלגולי חיים עם מרווח בין גלגול לגלגול).

כשהחומר מתפורר, הוא כבר נעשה רוחני על ידי כך שרכש את גרעין החיים, אפילו אם רק לתקופה קצרה. ואז הוא מתעורר מחדש. החומר עצמו הוא יצירה של החיים, מפני שהחלל אינו יכול ליצור, הוא במהותו נעדר חיים, עד אשר הוא מתמלא בחיים. כך שאפילו כאשר החומר נראה מתפורר, הוא אינו מחוסר חיים. הוא רק הולך למסלול הפוך, לא ישיר. התפוררות של חומר תחזיר אותו בהרכבים חדשים ויחזור ניצוץ חיים גדול וברור יותר כדי לעורר אותו מחדש. עם זאת עליכם להיווכח שהתהליך הזה של התפוררות ובניה מחדש הוא תנועה שמובילה לאותה מטרה. במקום שבו יש תנועה, חייבים להתקיים חיים. החיים בחומר מעוכר הם, כפי שאמרתי,

תנועה הפוכה ועוררות מופחתת במידה רבה, אבל גם זה חייב להיות מה שהינו, בהתאם לחוקים חכמים בלתי משתנים. ההסבר לטבע של אותם חוקים הוא מעבר ליריעה של הרצאה זו. עקרונות זהים קיימים ברמה של התודעה. התפיסה המפוצלת של המציאות, שעליה אנו מדברים לעיתים כה קרובות, מתקיימת בצורות הפוכות רבות, ואלה גורמות לסבל שבני אנוש חווים. ככל שמתקדמת התנועה של החיים, כך יותר התפיסות המפוצלות מתאחדות ומחסלות את הסבל. המינד שהינו מודע ומעורר יחידת תודעה, מנסה לאחוז בתפיסות המפוצלות עד אשר הן נעשות ברורות ומאוחדות. והבהירות והאיחוד אפשריים רק על ידי האומץ להתחייב לאמת האלוהית, מפני שאז האמת הינה אהבה ואהבה הינה האמת.

כאשר אתם מתחייבים לאמת האלוהית, תחוו באופן גובר את החיים כפי שהינם. הם הכול, הם לא יכולים להיות דבר אחר. זה לא יתבלבל עם ההגשמה שמסתירה את הניצוץ. בניצוץ הזה קיים כל מה שאתם יכולים להיות. התודעה שלמה שאתם הנכם כעת אינה מוגבלת לגוף שלכם, על אף שחלקיקים של התודעה זו נשארים כהשתקפות בתוך כל מולקולה, בתוך כל תא, בתוך כל אטום של חומר שהתודעה שלכם יצרה. הגוף שלכם על כן הינו ביטוי ושיקוף של התודעה שלכם, אבל כאשר התודעה שלכם נסוגה מהגוף, היא נשארת בדיוק כפי שאתם מכירים את עצמכם כעת. הגוף שהוחיה נראה כמתפורר מנקודת המבט של התודעה המוגבלת ברמה הנגלית. אבל גם הוא עובר דרך תהליך עצום שבו כל תא מוצא תאים חדשים ויוצר צורות חדשות, ובכך מאפשר מקום לכלים חדשים. (הכוונה לגופות עבור נשמות חדשות). כל תא של גוף שנותר מאחור על ידי חיים מעוררים אוגר בתוכו ניצוץ, ניצוץ זעיר של חיים.

כפי שאמרתי לכם, אין אובייקט דומם שאינו חי בדרך כלשהי, שאינו חלק מתהליך החיים באיזה שהוא מקום. ניצוץ זעיר זה עובר דרך כמות אינסופית של ערוצים משמעותיים והרמוניים, העוקבים אחר חוקים של משיכה ודחייה – חוקים שאין אפשרות להסבירם ולהביאם למסגרת התודעה האנושית. כאשר תאים מתאחדים מחדש בקומבינציות חדשות, הם יוצרים גנים ואלה משתנים בתוך המבנה האנושי ככל שהתודעה משתנית. כיום הגנים אינם כפי שיהיו בעוד כמה שנים, בהנחה שהישות גדלה ונעה.

כל החלקיקים האלה של חומר – שאינם נראים לעין האנושית אבל עדיין הינם חומר – מכילים היבטים פנימיים של תודעה. לכן לא יכול להיות בגוף מת תא שאינו ביטוי של האישיות הכוללת אשר פעם החיתה את התא. דבר זה קובע לגבי המשך מסע של התאים המפורקים ומשולבים מחדש.

דבר זה יכול להיראות קשור בנושא של גישה לעצמי בהקשר לאהבה עצמית ויושר עצמי או לעיוות, פינוק עצמי ושנאה עצמית, או בניסוח אחר, הצורך שלכם ללמוד סליחה עצמית מצד אחד ועימות עצמי מצד שני. אך עדיין הקשר הוא רלוונטי ביותר, ידידי. אולי כאשר תעשו מדיטציה עמוקה ותתפסו ותדעו אינטואיטיבית את הרלוונטיות. ישנו קשר ישיר בין שנאה עצמית, פחד מעונש, פחד ממוות ופירוק של מבנה התא שנופל לתוך ערוץ ואז נמשך לצורה חדשה מתאימה.

אל תאמינו **שהמחשבות שאתם חושבים כעת** אינן **יצירות עם מבנה תא שלהן וחומר שלהן**, על אף שהדחיסות של החומר אינה נגלית לכם. אם אתם חיים בדואליות מפוצלת שבה אתם חייבים לשנוא את עצמכם על מנת להתמודד עם האמת על העצמי הנמוך שלכם, או שבה אתם חייבים להתכחש לאמת על העצמי הנמוך על מנת לא להרגיש ולחוות את השנאה העצמית והפחד מגסיסה, ממוות, מאי-חיים, אז אתם חיים בערוץ מאוד ספציפי ויוצרים מחשבות וצורות בלתי נראות **שמביאות אתכם לתבנית חוזרת ונשנית של בלבול וסבל**.

כעת אתם מוכנים, ידידיי, להקיף גישה חדשה לחלוטין לגבי עצמכם. היא באמת חדשה ועדיין לא כל כך חדשה. כבר נקטתם בצעדים קטנים כלפי גישה זו. כעת אתם מוכנים לקחת צעד גדול יותר ובאמת להשלים את הגישה, את העמדה של התמסרות מוחלטת לעימות עצמי וכבוד עצמי, אהבה עצמית וסליחה עצמית בפרופורציה אמיתית. כעת אתם יכולים לאפשר לאלוהים בתוכם – אלוהים שאתם יכולים להיות ברגע שתבחרו בכך – העמדה האלוהית שתהיה במצב של אהבה עצמית בדרך הבריאה והאלוהית ביותר, ללא עקבות של פינוק עצמי או הכחשה של מה שבאמת נמצא בעצמי התחתון שלכם. **יכול להיות לכם כבוד, אהבה וחמלה כלפי המאבק הנפלא שלכם, כלפי היושר הנפלא אפילו כשאתם רואים גם את חוסר היושר הקיים בכם, את מוגות הלב ואת כל העמדות הקטנות והמכוערות האחרות של העצמי הנמוך**, ללא שתשכחו אף פעם מי אתם באמת. עצם העובדה של התייצבות בפני העצמי הנמוך ראויה לתודה, סליחה ואהבה שבני אנוש התפללו אליה, כשהם פנו במשך אלפי שנים לאלוהים חיצוני כשהם חושבים שתכתיבים (או מחילה) שניתנים מבחוץ יפצו על מה שהם מונעים מעצמם.

זהו המסר שלי בהרצאה זו, ידידיי. אני עוזב אתכם עם ברכה גדולה ועם הצעה שיותר ויותר תתבוננו על תהליכי המחשבה שלכם – תבניות המחשבה הקטנות היומיות שאתם כה רגילים אליהן, שאתם כה לוקחים כמובן מאליו עד שלעולם לא עולה בדעתכם לבדוק את הכוח היצירתי שלהן, וגם לשקול **שאתם יכולים לבחור מחשבות אחרות**. תבניות המחשבה החוזרות ונשנות כל יום הן אולי האויב הגרוע ביותר שלכם. הן חתרניות, מפני שאתם כל כך רגילים אליהן. לימדו לקחת מעט מרחק מתבניות המחשבה שלכם. התבוננו בעצמכם כשאתם הולכים בעקבותיהן, נותנים להן חיים, חיות ואנרגיה, ובכך יוצרים מצב של פחד, שנאה עצמית, חוסר אמון וחוסר תקווה. זה מה שאני מבקש מכם לעשות. התקדמו כל יום בחייכם כעת עם התבוננות חדשה על המחשבות שלכם.

בזאת אני נותן לכם ברכה נפלאה וגדולה שכולכם תחושו ותקלטו יותר ויותר. זהו כוח חיים מוחשי. עבורנו, בעולם שלנו, הוא נראה מאוד, ועבור כמה מכם הוא נראה במידה קטנה. אבל לבטח אתם חווים את המציאות שלו, אתם שוחים בו. אדבר על כך שוב ושוב ואתן לכם מה שאני צריך לתת. היו ברוכים, אהובים שלי.